

1

EEN BEGIN, OF: EEN WEDDENSCHAP
JASON DORSEY
SEPTEMBER, BOVENBOUW MIDDELBARE SCHOOL

‘Doe niet zo lullig, Malcolm.’ Ik gaf Malcolm Henry zo’n harde duw dat hij struikelde.

‘Zo’n gekke vraag is het niet, Dorsey. Je bent verdomme al een eeuwigheid verliefd op Nell Hawthorne. Wanneer laat je nu eens zien dat je een vent bent en vraag je haar mee uit?’ Malcolm was de enige zwarte jongen in het beste team van de school. Hij was onze snelste renner, onze beste running back en vormde samen met Kyle, de quarterback, en mij als wide receiver, het supertrio van het team. Net als ik was hij klein, gedrongen en gespierd, maar hij had bovendien een enorm afrokapsel dat heel erg seventies was. Als hij dan toch de enige zwarte jongen in een verder lelieblank footballteam van een plattelandsschool was, zo redeneerde hij, dan kon hij zijn look net zo goed tot het uiterste doorvoeren.

‘Wat ben je toch aan lafbek,’ daagde hij me uit. ‘Je durft het gewoon niet.’

Ik keek hem kwaad aan. ‘Hou toch je muil, Malc.’ We gooiden een bal over op het veld om de tijd te doden totdat de andere jongens zich hadden omgekleed. We hadden allebei de vorige les eerder mogen verlaten omdat we het zesde uur gym hadden en coach Donaldson de gymleraar was. ‘Ik ben geen lafbek. Ik wacht gewoon nog op het juiste moment. Ze is de beste vriendin van Kyle, weet je nog, en ik weet niet goed wat hij ervan zou vinden. En trouwens, weet je nog hoe meneer Hawthorne deed tegen Aaron Swarnicki? Als ik haar mee uit vraag, kan ik wel dag zeggen tegen mijn ballen. Ze is net een week geleden zestien geworden.’

‘Dat betekent dus dat je een week de tijd hebt gehad om dit te

plannen. Kom op, Jay, je bent toch geen wijf? Je loopt al sinds de brugklas te zeuren dat je graag met Nell uit wil. Dit is je kans.' Hij gooide de bal naar me toe en sprintte er toen zigzaggend vandoor. Ik probeerde hem met de bal te raken, maar die kwam niet eens in zijn buurt. 'Het is maar goed dat je niet de quarterback bent, Jason. Dat was zwaar klote.'

'O, ben jij zoveel beter? Jij kunt nog niet eens een olifant raken.'

Hij gooide de bal naar me toe en raakte me hard op mijn borst. 'Ik durf te wedden dat ik Nells kont van vijftig meter afstand kan raken.'

Ik wist dat hij me uit mijn tent probeerde te lokken, maar toch werkte het. 'Zo moet je niet over haar praten, lul.' Ik gooide de bal terug en deed zijn eerdere beweging na door naar rechts te gaan en een paar meter te sprinten voordat ik me weer omdraaide om de bal te vangen.

'Wees dan verdomme een vent. En. Vraag. Die. Meid. Mee. Uit.' Malcolm gooide de bal recht in mijn armen. Hij was hier veel beter in dan ik, maar dat zou ik nooit toegeven.

'Ga ik ook doen,' zei ik. 'Zodra ik er klaar voor ben.'

Op dat moment holden Blain, Nick, Chuck en Frankie het veld op en smeten hun spullen op een hoop langs de zijlijn. Ik gooide de bal naar Frankie, die met de bal in de kromming van zijn arm op me afstormde. Ik liet hem langs me schieten en haalde hem toen met gemak in, waarna ik hem tackelde en hem hard in zijn zij raakte. We vielen allebei lachend op de grond, maar Frankie was degene die, happend naar adem, meer tijd nodig had om overeind te krabbelen.

'Je durft echt niks, Dorsey.' Frankie drukte een vuist tegen zijn ribben en kromp even in elkaar. 'Fuck man, volgens mij heb ik een rib gekneusd. Doe eens rustig, ik heb mijn pak nog niet aan.'

'Je bent wel een mietje, hoor, als je niet eens tegen een tackle kunt. Misschien moet je een paar keer meespelen, dan leer je wat een echte tackle is. Daar word je een vent van, dikzak.' Ik grinnikte naar hem toen ik dat zei. We wisten allebei dat Frankie als offen-

sive lineman mij uit de wind moest houden wanneer ik naar voren uitbrak. Hij was een ontzettend goede speler en na Kyle en Malcolm een van mijn beste vrienden.

‘Als ik de dikke ben, dan ben jij de slappeling.’ Hij maakte een schijnbeweging, sloeg toen een gespierde arm om me heen en kneep even. Frankie was een reus, een echte mammoet: op zijn zeventiende was hij al bijna een meter vijftachtig lang en ruim honderdtien kilo zwaar. Hij was zo’n jongen die op het eerste gezicht veel te dik leek, totdat je door hem werd getackeld en je erachter kwam dat dat allemaal spieren waren. ‘Als je het niet zo druk had met de mooie jongen uithangen, had je jezelf wel kunnen verdedigen en hoefde ik het niet te doen.’

Ik hapte naar adem toen hij me nog steviger omhelsde en porde hem tussen zijn ribben om ervoor te zorgen dat hij losliet. Blain, onze safety die altijd de vrede in het team probeerde te bewaren, duwde ons uit elkaar. ‘Kappen, jongens. Jullie weten dat coach hier niet van houdt.’

‘Kop dicht, Blain,’ zeiden Malcolm, Frankie en ik tegelijkertijd.

‘Goed, nog even over het feit dat jij Nell niet mee uit durft te vragen,’ zei Malcolm.

‘Dat durf ik wel.’ Ik gooide de bal dwars over het veld naar Chuck, de receiver, die de bal ving en hem daarna naar Nick gooide, die ook offensive lineman was.

‘Wedden van niet?’ vroeg Frankie.

Ik schoot in de lach. ‘Wil je wedden om een meid? We zitten toch niet meer in de brugklas?’

Frankie lachte niet. ‘Ja, ik durf te wedden dat jij Nell Hawthorne niet mee uit gaat vragen. Ik ben er schijtziek van dat je altijd maar doet alsof niemand mag weten dat je haar een lekker ding vindt. Dat weet iedereen, behalve zij en Kyle. Dus vraag haar of hou je mond.’

‘Ik doe mee,’ zei Malcolm. ‘Ik wed honderd dollar dat je het niet durft.’

‘Doe niet zo stom. Hier ga ik echt niet om wedden. Ze is een

goede vriendin van me. Ik vraag haar mee uit als ik eraan toe ben.’ In de hoop dat ik mijn ongemak kon verbergen, had ik het opeens heel druk met het omdoen van mijn beschermers.

‘Ja, ze is een “vriendin”... omdat je in de friendzone zit,’ zei Malcolm.

Wat een lul.

‘Ik zit níét in de friendzone.’ Ik trok mijn veters zo hard aan dat mijn voet pijn deed en ik mijn veters los moest maken en opnieuw moest strikken.

Malcolm doorzag me altijd meteen. ‘Dat zit je wel, en dat weet je best.’ Hij hield zijn gezicht vlak voor dat van mij. ‘Honderd dollar. Doe het of zeur er verder niet over.’

Ik duwde hem weg, maar hij kwam meteen terug en gaf me een duw. ‘Ik ga hier verdomme niet om wedden,’ zei ik.

‘Omdat je een bange lul bent, natuurlijk,’ zei Frankie.

Dat maakte de hele verdediging, die inmiddels bij ons was komen staan, aan het lachen.

“Bange lul”?’ herhaalde ik spottend. ‘Hoorde ik dat goed?’

Frankie slenterde naar me toe en maakte zich zo breed mogelijk, klaar voor een confrontatie. ‘Ja, dat hoorde je goed, want dat ben je namelijk.’

Ik staarde hem recht in zijn ogen, hoewel ik wist dat ik het nooit tegen Frankie zou opnemen. Dan zouden we allebei in het ziekenhuis eindigen. ‘Ik ben niet bang,’ loog ik glashard.

Maar eigenlijk was ik wel bang. Ik was al sinds mijn negende bevriend met Nell Hawthorne en al bijna net zo lang verliefd op haar. Frankie had gelijk toen hij zei dat iedereen het wist, behalve Nell zelf en Kyle. Misschien dat Kyle het wel wist, maar er niet over na wilde denken. Dat wist ik niet eens zeker.

Het was gewoon doodeng om iemand op wie ik al zo lang gek was mee uit te vragen, maar ik wist dat ik de weddenschap aan moest nemen. Anders zou het hele team me blijven uitlachen.

‘Fuck. Goed, ik vraag het morgen.’ Ik vond het vreselijk dat ik zo onder druk werd gezet, maar ik wist ook dat ik het anders nooit

zou doen. ‘Betaal me morgen tijdens de training maar uit.’

Frankie en Malcolm schudden me de hand omdat zij de enigen waren die daadwerkelijk meededen met de weddenschap.

De rest van de training was ik er niet echt bij met mijn hoofd. Zonder er echt over na te denken rende ik heen en weer om de bal te vangen. Mijn hersens raakten bijna van de kook omdat ik telkens bedacht wat ik zou gaan zeggen en vervolgens bang was dat dat precies het verkeerde zou zijn.

Tegen de tijd dat ik de volgende dag op school kwam, stond ik stijf van de zenuwen. Wat ook al niet hielp, was dat mijn vader de vorige dag vroeg uit zijn werk was gekomen en me behoorlijk onder handen had genomen. Nu mijn ribben en rug weer onder de blauwe plekken zaten, zou trainen pijnlijk zijn, maar daar was ik inmiddels aan gewend. Het is voor je eigen bestwil, zei hij altijd. Ergens had hij daar wel gelijk in: ik werd er hard van.

Zijn vuisten zouden altijd meer pijn doen dan welke tackle dan ook.

Nell en ik hadden allebei het vierde uur geschiedenis en het vijfde uur maatschappijleer, en ik was van plan om haar tussen die twee lessen te vragen. Ik wilde naar haar kluisje lopen en haar aanspreken wanneer we onze boeken pakten. Bij het lokaal van mevrouw Hasting op de begane grond bleef ik op Nell wachten. Ik moest mijn best doen om niet ineen te krimpen toen Malcolm me speels op een halve tackle trakteerde en met zijn stevige schouder een bloeduitstorting raakte. Ik schudde hem af en dwong mezelf om te lachen. We worstelden totdat de conciërge, de altijd vrolijke Harry, zei: ‘Hou eens op, stelletje wilden.’

Harry was een allemansvriend. Hij leek met zijn lange slordige bruine haar, zijn mottige baard en zijn ronde brillette behoorlijk op John Lennon en had in de jaren zestig zo ontzettend veel geblowd dat hij geestelijk in het hippietijdperk was blijven hangen. Hij was de broer van meneer Bowman, de directeur van onze school, en liep altijd met een glimlach rond, aardig tegen alles en

iedereen. Hij hoefde nooit iets twee keer te vragen. Zelfs de chagrijnigste gothic was dol op Harry.

‘Dus je wilt het voor het vijfde uur doen?’ vroeg Malcolm op vertrouwelijke toon. Hij hield een in drieën gevouwen briefje van honderd tussen zijn duim en wijsvinger omhoog.

Ik probeerde het van hem af te pakken, maar hij danste buiten mijn bereik. ‘Ja,’ zei ik. ‘Bij de kluisjes.’

Ik wreef over de bloeditstorting die nu paars en geel was en het formaat had van een grapefruit. Die zat precies tussen mijn ribben en mijn rug, op dezelfde plek als waar Malcolm me met zijn tackle had geraakt.

Achter me hoorde ik Kyle vragen: ‘Is je pa weer bezig geweest?’

Kyle was, afgezien van mijn moeder, de enige die wist dat mijn vader me sloeg, maar ik had hem laten beloven dat hij het nooit aan iemand zou vertellen. Dat zou trouwens ook niet helpen, want mijn vader was het hoofd van de politie in ons stadje. Hij zou de aangiften laten verdwijnen en alle sociaal werkers die zich ermee durfden te bemoeien de stuipen op het lijf jagen. Dat was vaker gebeurd. Twee jaar geleden was ik zo stom geweest om een gymleraar te vertellen dat mijn vader verantwoordelijk was voor de blauwe plek op mijn buik. Mijn docent was naar een sociaal werker gestapt, maar nog geen week later was hij overgeplaatst naar een ander schooldistrict en was de sociaal werker zijn baan kwijt.

Ik had toen wegens ‘ziekte’ een week school gemist, maar de waarheid was dat ik zo veel pijn had dat ik niet eens mijn bed uit kon komen. Het had een maand geduurd voordat de blauwe plekken waren weggetrokken. Daarna durfde ik er nooit meer iets over tegen anderen te zeggen. Ik bracht zoveel mogelijk tijd door op school, op de training of bij Kyle thuis. Het maakte niet uit waar ik zat, als ik maar uit mijn vaders buurt bleef. Hem kon het niet schelen, hij had toch nooit kinderen gewild. Ik was een teleurstelling, beweerde hij. Zelfs toen ik een jaar eerder was uitgekozen voor het beste team van de school had ik hem nog teleurgesteld. Zelfs toen ik in datzelfde jaar het record brak voor de meeste vangballen in

een seizoen was ik nog een waardeloos stuk vreten. Ik had het record van mijn vader niet gebroken, en dat was het enige wat telde.

Mijn vader was op de middelbare school namelijk drie jaar lang de beste speler van de staat geweest en na zijn examen, toen hij als wide receiver voor het universiteitsteam van Michigan State ging spelen, uitgegroeid tot een van de beste spelers in de universiteitsdivisie. De Kansas City Chiefs, de Minnesota Vikings en de New York Giants hadden allemaal belangstelling voor hem getoond, totdat hij tijdens zijn eerste wedstrijd met de Giants zijn voorste kruisband had gescheurd en hij zijn sportcarrière vaarwel kon zeggen. Hij was teruggekeerd naar zijn geboorteplaats in Michigan en had als een verbitterde, kwade man voor een baan bij de politie gekozen. Tijdens de eerste Golfoorlog was hij het leger in gegaan. Hij was twee keer overzee gestationeerd geweest en was door alles wat hij bij de infanterie had meegemaakt nog kwader en verknijper geworden.

Na zijn werk werd hij graag dronken en trakterde me dan op gruwelverhalen. In tegenstelling tot de meeste oorlogsveteranen vertelde mijn vader wel graag over zijn ervaringen, maar alleen tegen mij en alleen na zijn vijfde glas. Dan vertelde hij me over zijn maten die voor zijn ogen waren neergeschoten, door bommen aan flarden waren gescheurd of door scherpschutters of raketwerpers waren geraakt. Ontsnappen was onmogelijk. Zelfs dronken was mijn vader iemand om rekening mee te houden. Zijn knieblesure had weliswaar een einde gemaakt aan zijn carrière, maar hij was lichamelijk nog altijd even intimiderend. Hij was een halve kop groter dan ik, met brede schouders, forse biceps en gespierde onderarmen. Wanneer hij tegenover me stond en amper nog op zijn benen kon staan, zag ik het zweet tussen zijn kortgeknipte peper-en-zoutkleurige haar parelen. Hij had snelle, harde vuisten en wist zelfs dronken zijn doel te raken. Hij wist waar hij moest slaan om een ander het meeste pijn te doen. Ik was steeds beter geworden in hem te ontwijken en af te weren, maar dat moedigde hem alleen maar aan. Hij wilde dat ik 'een echte man' werd,

een ‘vechter’. Mannen voelden geen pijn. Mannen konden ook met gekneusde ribben en beurse nieren nog een wedstrijd spelen. Mannen huilden niet. Mannen praatten niet. Mannen braken records.

Kyle wist dit allemaal en begreep het, voor zover dat mogelijk was voor iemand die het zelf niet had meegemaakt. En hij sprak er nooit met anderen over.

‘Ja, maar het gaat wel.’ Ik had de pest aan medeleven.

Kyles blik kruiste de mijne. Hij bekeek me indringend. Hij wist dat ik nooit zou toegeven dat ik pijn had en was daardoor behoorlijk goed geworden in het inschatten hoe erg het was. ‘Zeker weten? Coach wil vandaag stapoefeningen doen.’

‘Shit,’ mompelde ik.

Bij zulke oefeningen gooide de coach of de quarterback ballen naar de receiver, die de ballen moest proberen te vangen terwijl hij bij de zijlijn stond te huppelen om met een of beide voeten binnen de lijnen te blijven. De coach deed dat soort oefeningen graag met het hele team omdat hij me wilde leren de bal te vangen terwijl ik door een verdediger werd tegengehouden. Zulke oefeningen betekenden dat ik het grootste deel van de training zou worden getackeld. Nu ik al gekneusde ribben had, was het maar de vraag of ik straks op eigen kracht het veld kon verlaten.

‘Het gaat wel,’ zei ik. ‘We moeten vrijdag tegen Brighton, die nemen me graag van twee kanten te grazen. Ik kan wel wat oefening gebruiken.’

Kyle schudde zijn hoofd. ‘Wat ben je toch koppig, man.’

Ik lachte. ‘Ja, maar ik ben dan ook de beste wide receiver van de hele staat. Dat is het voordeel van pa z’n “training”’. Bij dat laatste woord maakte ik met mijn vingers aanhalingstekens in de lucht.

‘Hoe noemde meneer Lang dat gisteren ook alweer, dat van die opvoeding van krijgers in Sparta?’ Kyle haalde een energiereep uit zijn tas, scheurde de wikkel eraf en gaf mij de helft.

‘Agoge,’ antwoordde ik.

‘Ja, dat.’ Kyle kauwde luidruchtig. ‘Je moet gewoon net doen alsof je een Spartaan in de agoge bent.’

‘Ik geloof niet dat hij met dat woord een gebouw bedoelde,’ zei ik, kauwend op mijn helft. ‘Het was eerder een manier van leven, een trainingsprogramma. En ja, zo zou je hem kunnen noemen. Mike Dorsey, Spartaans agoetrainer.’

‘Moet ik je weer van het veld af dragen?’ vroeg Kyle. Het was niet echt een grapje.

‘Waarschijnlijk wel,’ antwoordde ik.

‘Dan gaan we na de training wel naar de hut.’ Kyle ging ervandoor naar zijn vijfde uur, natuurkunde, en moest zich haasten om op tijd te komen omdat dat lokaal aan de andere kant van het gebouw lag.

‘Oké,’ riep ik hem achterna.

De hut lag in het bos achter mijn huis. Daar stond een oude eik die ooit door de bliksem was getroffen en waarvan de enorme takken bijna tot op de grond reikten, zodat het bladerdak een soort grot vormde. In de loop der jaren hadden Kyle en ik op die plek een hut gebouwd door de takken door elkaar te vlechten en oude planken en golfplaten van de vuilnisbelt rond de stam te zetten. We hadden er een paar oude stoelen, kratten en zelfs een mottige oude bank neergezet. Het was onze geheime plek, en zelfs nu we de leeftijd hadden waarop we ons zouden moeten schamen voor een geheim clubhuis, hielden we het bestaan ervan nog altijd geheim. Mijn neef Doug had een paar kratten goedkoop bier bij een slijterij gestolen en er een paar aan mij gegeven, dus Kyle en ik gingen vaak naar de hut om wat te drinken.

Voor mij was de hut ook de plek waar ik aan mijn vader kon ontsnappen. Ik had er vaak de nacht doorgebracht en bewaarde in een van de kratten zelfs een oude wollen deken.

Mijn gesprekken met Malcolm en Kyle had het grootste deel van de zeven minuten durende pauze voor het vijfde uur in beslag genomen, maar gek genoeg was Nell er nog steeds niet. Het zou me niets verbazen als ik van pure ellende in mijn broek zou schijten van angst als ze niet op zou komen dagen.

En toen kwam ze aangelopen, met haar haar los rond haar

schouder, vrolijk lachend, Becca en Jill naast haar. Die drie meiden waren naar mijn mening de lekkerste meiden van de hele school en ik kon met geen mogelijkheid zeggen wie van de drie de knapste was. Dat hing meestal af van mijn stemming. Ik kende Nell het beste omdat ik al het grootste deel van mijn leven over haar dagdroomde, maar Becca was op een heel andere manier net zo lekker. Ze was kleiner en molliger dan Nell en had lang zwart haar dat net een dikke wolk van dansende krulletjes leek. Het haar van Nell was prachtig roodblond. De huid van Becca had de kleur van donkere karamel, die van Nell was zo bleek als ivoor. Nell was spontaan en vrolijk, Becca stil en akelig verlegen, maar ook ontzettend slim.

In het gezelschap van Nell en Becca zag je Jill bijna over het hoofd. Naar mijn mening kon ze niet aan die twee tippen. Als je haar in haar eentje zag, of in gezelschap van andere vriendinnen, dan was ze inderdaad een mooie meid, dat zeker, maar ze viel niet in dezelfde categorie als die andere twee. Jill was net een barbie, een echte. Lang, een prachtig figuur, natuurlijk lichtblond haar en blauwe ogen. Ze was het liefste meisje dat je je kon voorstellen. Ik weet dat jongens woorden als 'lief' niet horen te gebruiken, maar Jill was dat nu eenmaal. Ze had niets slechts in zich. Ze was ook behoorlijk oppervlakkig en een echt leeghoofd, het schoolvoorbeeld van een dom blondje. Wat ik aan haar kon waarderen, was dat ze heel erg trouw aan haar vriendinnen was.

Het was net een scène uit *High School Musical*: de drie lekkerste meiden van de school die naast elkaar door een zonovergoten gang liepen, met Nell in het midden. Ze werd door alle leerlingen bekeken, bewonderd en besproken. En toen bleef ze vlak voor me staan en zei ze glimlachend 'hoi' tegen me en bleef ik als aan de grond genageld en met open mond staan.

Ik schrok op toen er iemand hard tegen mijn rug botste. Malcolm banjerde langs en liet een kuchje horen. 'Sorry, gast, ik zag je niet.' Hij knikte naar Nell en de twee anderen. 'Alles oké, chickies?' 'Ziet er allemaal weer strak uit, dames. Er-rug lekker. Vind je ook

niet, Jason?’ Malcolm probeerde vaak, en nu ook, met zulk taalgebruik de lachers op zijn hand te krijgen.

Ik keek hem kwaad aan en richtte mijn aandacht toen op Nell. ‘Hoi, Nell. Alles oké?’ Dat klonk behoorlijk lullig. Superlullig. Zo ontzettend lullig.

Ze keek lachend terug. ‘Hoi, Jason.’

Becca en Jill waren doorgelopen en een paar meter verderop bij hun kluisjes blijven staan. Deze plek, de gang bij de lokalen voor alfavakken op de begane grond, vlak bij de kantine en het aangrenzende plein, was het middelpunt van de sociale activiteiten bij ons op school. Hier vroeg je meiden mee uit, hier daagde je jongens uit tot een gevecht, hier maakte je je verkering uit. Als je populair was, hing je hier rond, zodat iedereen je kon zien en wist dat jij de aanvoerder van je vriendengroep was. En dus moest ik, als een van de beste spelers van het footballteam, haar ook op deze plek mee uit vragen. Nell was populair, maar ze hoorde niet bij een kliekje. Ze kon met iedereen goed opschieten, niet alleen omdat ze mooi en slim was, maar ook omdat ze de dochter was van de op een na invloedrijkste man in ons stadje. Alleen de vader van Kyle was belangrijker. Nell was bovendien de beste vriendin van Kyle, die op onze school zo’n beetje de status van een god had. Hij was de allerbeste quarterback, op zijn zestiende al de beste speler van de staat, hij was de zoon van een senator, en hij was ook nog eens belachelijk knap. Hij had het perfecte leven. De beste vriend van de lekkerste meid van de school, rijk, knap, populair, sportief, gezegend met een stel geweldige ouders. Hij had zelfs een te gekke auto, een oude Camaro SS die zijn oudere broer eigenhandig gerestaureerd en had achtergelaten toen hij op zijn zeventiende ons stadje had verlaten. Er was maar één reden waarom ik niet de pest had aan Kyle: hij was al sinds de kleuterschool mijn beste vriend. Ik wist dat hij op zijn achtste op school in zijn broek had geplast en vertelde vaak het verhaal over de smoes die ik toen voor hem had bedacht.

Iedereen in de gang keek nu onze kant op. Ze wisten dat er iets

aan de hand was. Malcolm en Frankie hadden waarschijnlijk aan iedereen verteld dat ik Nell me uit zou vragen, dus de gang stond nu vol met 'coole' kinderen die deden alsof ze niet naar ons keken.

Nu kon ik echt niet terugkrabbelen. Shit.

Ik slikte de zenuwen in mijn droge keel weg en balde mijn bevende handen tot vuisten. 'Hé, Nell, ik heb zitten denken. Zin om vanavond met me uit te gaan? Uur of zeven?' Mijn stem had niet eens getrild of gepiept en ik had best wel nonchalant geklonken.

Nell sperde even haar ogen open en hapte verbaasd naar adem. Toen slaakte ze een verheugd gilletje voordat ze snel haar kaken op elkaar klemde om niet nog meer geluid te maken. 'Ja! Ik bedoel, goed hoor. Dat lijkt me leuk. Waar gaan we naartoe?'

Ik had me hier godzijdank op voorbereid. 'Wat dacht je van Bravo?'

Ze lachte opnieuw. Die tent was aan de dure kant voor schoolieren en je moest reserveren, zeker op vrijdagavond, maar mijn vader en ik hadden iets afgesproken: als ik me op mijn cijfers en football concentreerde, zorgde hij ervoor dat ik geen bijbaantje hoefde te zoeken. Voor elke gewonnen wedstrijd gaf hij me tweehonderd dollar, en nog eens twintig dollar voor elke touchdown die ik scoorde. Tot nu toe had ons team dit jaar nog geen wedstrijd verloren en had ik in de vier wedstrijden die we hadden gespeeld al zes touchdowns gescoord.

Ja, mijn vader deed echt zijn best om een sterspeler van me te maken. Winnen was heel erg belangrijk, bijna net zo belangrijk als 'een echte vent' zijn.

'Moet je op vrijdag niet reserveren?' vroeg Nell.

Ik lachte arrogant en stak mijn vuist in de zak op mijn heup. 'Ja.'

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. 'Was je er zo zeker van dat ik ja zou zeggen?'

Ik lachte nog breder, vooral omdat ik dan niet aan mijn hevige bonzende hart hoefde te denken. 'Nou, dat heb je gedaan, hè?'

Ze kon niet lang serieus blijven kijken. 'Dan zie ik je vanavond wel.'

Ik knikte en liep langs haar het lokaal in, zonder op het zachte gefluister te letten. Ik liet me achterin bij het raam op mijn stoel vallen en deed net alsof ik niet zag dat Nell op die typische hysterische meidenmanier met Becca en Jill zat te fluisteren. Ik wilde zelf ook het liefste hysterisch doen, maar dat kon niet, want ik was een man, en mannen tonen geen gevoelens.

Nell liet zich een paar rijen voor me sierlijk op haar stoel zakken. Toen ze haar rugzak op de vloer zette en zich vooroverboog om hem open te doen, wierp ze even stiekem een blik op me. Ze begon te blozen en te glimlachen toen ze zag dat ik ook naar haar keek. Ik vroeg me af of ze het goed zou vinden als ik haar zoende.

Waarschijnlijk niet, maar het zou wel heel tof zijn als het wel zo was.

Ik had het geluk dat de coach ons niet heen en weer liet rennen, maar ons in plaats daarvan een video liet zien. Kyle mocht de film overslaan omdat de coach wist dat hij die thuis zelf wel zou bestuderen. De rest van ons had minder geluk: we moesten tot bijna half zeven naar een opgenomen wedstrijd van het team van Brighton kijken.

Ik was van plan geweest om Nell meteen na de training op te halen en had daarom een spijkerbroek en een overhemd in mijn rugzak gestopt. Het overhemd zat na een hele dag in mijn tas vol kreukels, maar daar kon ik niet veel aan doen. Toen alle andere jongens weg waren, nam ik een douche en sprong daarna in mijn auto. Die had ik zelf betaald, van het geld dat ik het jaar daarvoor met footballwedstrijden had verdiend en de bonus die mijn vader me aan het einde van het jaar voor mijn negens en tiens had gegeven. Het was een tien jaar oude Ford F-150, een zwarte pick-up met een lange laadbak, handgeschakeld, vierwielaandrijving. Het was mijn kindje. Veel was het niet, maar het was mijn eigen auto. Wat ik ook deed, mijn vader zou deze kar niet van me afpakken, want ik had er zelf voor gespaard. Daar had hij respect voor.

Op een rare, zieke manier had hij toch een soort eigen eerge-

voel. Hij had er geen problemen mee om me zo hard te slaan dat ik bloed piste, maar hij had respect voor mijn kamer en mijn spullen, en als ik mijn best deed, betaalde hij me. Als ik terugvocht, hield hij zijn 'lessen' korter. Natuurlijk werden die korter omdat hij me dan knock-out sloeg, dus vocht ik steeds vaker terug omdat ik de duur van het pak slaag daarmee kon verkorten.

Ik reed naar het huis van Nell. Mijn banden knerpten op de grindweg en mijn zenuwen waren inmiddels bijna aan flarden. Ik had een date met Nell Hawthorne. Ik zag haar al voor me, in een of ander keurig, maar strak rokje dat tot op haar knie viel en een topje waarin die ongelooflijke tieten van haar goed te zien waren. Dat lange rossige haar los rond haar schouders, met zoals altijd alleen haar pony naar achteren gespeld. Ze lakte haar nagels graag in felle kleuren, meestal rood, oranje of roze. Soms blauw of groen, maar nooit zwart of grijs, of een andere saaie kleur.

Op bijna anderhalve kilometer van haar huis zette ik mijn auto stil en probeerde ik rustig te worden. Het was gewoon een avondje uit. We waren gewoon twee vrienden die een avondje uit gingen. Meer niet. Er was geen enkele reden om te denken dat ik haar zou mogen zoenen. Ik zou niet eens proberen om haar hand vast te houden. We gingen gewoon... iets leuks doen, een beetje met elkaar kletsen. Ik had geen reden om zo opgewonden te zijn.

Maar dat was ik wel. Ik had er zo veel zin in.

Ik slaakte een diepe zucht, greep met beide handen het stuur vast en brulde zo hard als ik kon, gewoon om iets van die spanning kwijt te raken. Ik was zo gespannen, zo opgewonden door het vooruitzicht van een date met Nell dat ik mijn blauwe plekken niet eens meer voelde.

Ik zette mijn auto in de versnelling en reed Nells oprit op. Net toen ik voor haar huis parkeerde, ging mijn mobieltje af. Ik keek even naar het scherm en nam op toen ik Kyles naam zag staan. Volgens mijn telefoon was het 6:54, dus ik was een beetje vroeg. Ik had Kyle niet verteld dat ik uitging met het meisje met wie hij een nog betere band had dan met een zus, en nu hij me belde, een

paar minuten voordat het zover was, had ik eigenlijk geen zin om het hem te vertellen.

‘Kyle, jongen, hoe gaat-ie?’ Ik deed zo enthousiast mogelijk, zodat hij niet zou merken dat ik bloednerveus was.

De aarzeling aan de andere kant van de lijn was oorverdovend. ‘Eh, Jason, je spreekt met Nell. Ik bel met Kyles toestel. Ik... Ik ben het mijne vergeten.’ Het geluid van Nells stem was als een keiharde stomp tegen mijn borst.

Toen drongen haar woorden tot me door. ‘Vergeten? Waar ben je dan? Ik rij net jullie oprit op.’

Een nog langere stilte. Mijn maag trok samen toen ze zei: ‘Moet je horen, het spijt me, maar ik kan niet met je uit.’

Shit, ik had kunnen weten dat het niet zo gemakkelijk zou gaan. ‘O. Ik snap het al.’ Ik probeerde mijn teleurstelling te verbergen, maar ik twijfelde er niet aan dat ze het kon horen. ‘Is alles in orde? Ik bedoel...’

‘Ik heb... Ik denk dat ik iets te snel ja heb gezegd, Jason. Het spijt me. Ik denk niet... ik denk niet dat het iets wordt tussen ons.’

‘Dus er volgt geen herkansing.’ Nu kon ik niet meer verbergen dat ik gekwetst was.

‘Het spijt me.’

‘Het geeft niet. Denk ik.’ Ik lachte en besepte hoe stom dat klonk, zeker omdat ze heel goed wist dat ik van streek was. ‘Nee, shit, het geeft wel. Dit is niet echt cool, Nell. Ik keek er zo naar uit.’ Ik moest mijn zelfbeheersing zien te bewaren. Ik klemde mijn hand rond het stuur en kneep mijn ogen stijf dicht.

‘Het spijt me ontzettend, Jason. Ik heb erover nagedacht en toen besepte ik... Ik bedoel, ik voel me heel erg gevleid en ik vond het leuk dat je me vroeg, maar...’

‘Dit gaat om Kyle, hè?’ onderbrak ik haar. ‘Je zit bij hem, je belt met zijn telefoon, dus natuurlijk gaat dit om hem.’ Dit had ik kunnen weten. Dat had ik echt moeten weten. Iedereen dacht toch altijd al dat ze een stel waren.

‘Jason, dat is niet... Ik bedoel, ja, ik zit nu wel bij hem, maar...’

‘Het geeft niet. Ik snap het al. Ik denk dat we allemaal wisten dat dit eraan zat te komen, dus het zou me niet moeten verbazen. Maar je had het me wel iets eerder kunnen vertellen.’ Ik klonk als een regelrechte zak, maar daar kon ik niets aan doen.

‘Het spijt me, Jason. Ik weet niet wat ik verder nog moet zeggen.’

‘Er valt niks te zeggen. Het geeft niet. Ik ga gewoon... Ik zie je maandag wel bij scheikunde.’

Ik wilde net ophangen toen haar stem me tegenhield. ‘Jason, wacht even.’

‘Wat?’

‘Ik zou je dit niet moeten vertellen, maar... Becca is al sinds haar twaalfde verliefd op je. Ik kan je verzekeren dat zij wel met je uit wil.’

‘Becca?’ Ik hoorde zelf hoe geschrokken ik klonk. ‘Is dat niet raar? Ik bedoel, wat moet ik dan zeggen? Straks denkt ze nog dat ze tweede keus is of zo. Dat is ze natuurlijk ook, maar niet op die manier, snap je?’

Nell antwoordde na een korte stilte: ‘Vertel haar gewoon eerlijk hoe het zit. Dat ik je heb laten stikken, op het allerlaatste moment. Dat je al had gereserveerd en dat ik heb gezegd dat zij het misschien wel leuk vindt om in mijn plaats met je mee te gaan.’

‘Denk je dat ze ja zal zeggen? Echt?’ Becca? Het was een leuke meid, maar ze was niet Nell. Hardop zei ik: ‘Ze is best wel een lekker ding.’

‘Ze zegt ja. Bel haar gewoon.’ Ze dreunde Becca’s nummer op, dat ik herhaalde terwijl ik het achter op een bonnetje van een tankstation krabbelde. ‘Dank je... geloof ik. Maar Nell? Als je nog eens een jongen zijn hart gaat breken, zou je het dan even van tevoren willen aankondigen?’ Ik deed mijn best om plagend te klinken.

‘Stel je niet zo aan, Jason. Ik heb je hart niet gebroken. We zijn nog niet eens met elkaar uit geweest. Maar het spijt me wel dat ik je zo laat zitten.’

‘Het geeft niet. En misschien wordt het nog wat tussen Becca en

mij. Ze is bijna net zo lekker als jij. Of nee, shit, zo bedoelde ik het niet. Dat moet je niet tegen Becca zeggen. Jullie zijn allebei even knap, ik wilde gewoon...' Jezus, ik klonk als een debiel. Iemand moest me tegenhouden.

Nell viel me lachend in de rede. 'Jason? Mond dicht. Bel Becca.'

Ze hing op en ik keek naar de rechthoekige kassabon met op de achterkant tien slordig opgeschreven cijfers. Becca? Ik wist niet of het wel een goed idee was om haar te vragen. Nu ik erover nadenkt, besepte ik dat ik haar helemaal niet zo goed kende. Ik had de indruk dat ze uit een best wel streng gezin kwam, want ze was altijd behoorlijk braaf gekleed en liep er nooit echt bloot bij. Een blouse met korte mouwen, een rokje tot over de knie, meer niet. Ze had nooit laag uitgesneden topjes aan, of rokjes tot halverwege haar dijen. Ze had nooit dates, liep niet te flirten en kwam nooit naar feestjes. Ze was stil, ijverig en aardig, ze gaf beleefd antwoord als je haar iets vroeg, en ze werd door iedereen aardig behandeld en met rust gelaten omdat ze een vriendin van Nell Hawthorne was.

En ze was verliefd op mij? Echt waar? Waarom had ik daar nooit iets van gemerkt?

Ik bleef nog zeker een minuut of tien op de oprit zitten piekeren en piste bijna in mijn broek toen er opeens iemand tegen mijn raampje tikte. Ik draaide het naar beneden en zag het vriendelijke, knappe gezicht van mevrouw Hawthorne, die me verbaasd aankeek.

'Jason? Alles goed met je? Nell is niet thuis. Ze is een stukje gaan hardlopen met Kyle.' Mevrouw Hawthorne was zo'n vrouw van wie je wenste dat ze jouw moeder was. Ze was echt een geweldig mens, slank, met fijn blond haar en een bleke huid. Ze kwam altijd naar onze wedstrijden om ons aan te moedigen en had dan vaak iets lekkers bij zich wat ze zelf had gebakken. Ze kende iedereen in ons stadje bij naam en gaf je graag een knuffel. Ze rook meestal naar koekjes en een klein beetje naar parfum.

Mijn eigen moeder was in vergelijking met haar zo goed als on-

zichtbaar. Ze verstopte zich vooral op haar kamer om daar naar soaps en realityseries te kijken, uit de buurt van het slagveld dat de woonkamer was. Vroeger had mijn vader haar ook in elkaar geslagen, maar zodra ik oud genoeg was om zijn klappen te kunnen incasseren, nam hij mij te grazen en liet hij haar met rust. Afgezien van de twee keer per week dat ik het hoofdeinde van hun bed tegen de muur tussen mijn slaapkamer en die van hen hoorde bonken.

‘Ja, hoor, alles is oké,’ zei ik. ‘Ik dacht dat we hadden afgesproken, zij en ik en Kyle, maar ik heb me in de tijd vergist.’

Mevrouw Hawthorne keek me fronsend aan. ‘Jason Dorsey, je weet dat je niet moet liegen.’

Ik keek haar lachend aan. ‘Waarom denkt u dat ik lieg?’

Haar frons werd dieper. ‘Ik ken je al sinds je in de luiers lag, Jason. Ik weet wanneer je liegt.’ Haar mondhoeken krulden omhoog in een zelfvoldane uitdrukking die me heel erg aan Nell deed denken. ‘Ik weet ook dat Nell en Kyle hebben zitten kibbelen en ik denk dat ik weet waarom.’

‘Hebben ze ruzie gehad?’ Dat wist ik nog niet. ‘Ik had Nell net aan de lijn, ze belde met Kyles telefoon. Ik kreeg niet echt de indruk dat ze kwaad op elkaar waren.’ Ik geloof dat ik een beetje verbitterd klonk.

Ze keek even naar de grond, bijna ongemakkelijk, voor zover dat kon bij een elegante vrouw als mevrouw Hawthorne. ‘Ik denk dat ze het weer goed hebben gemaakt.’ Ze keek me recht aan. ‘Je hebt Nell altijd leuk gevonden, Jason. Ik weet dat, maar zij niet.’

Ik slaakte een gefrustreerde zucht. Blijkbaar had Frankie gelijk gehad toen hij zei dat iedereen, behalve Nell zelf, wist dat ik Nell leuk vond. ‘Nou ja, dat doet er niet meer toe. Ik geloof dat ze nu met Kyle is.’

Mevrouw Hawthorne knikte. ‘Ja, dat denk ik ook. Het zou me niet verbazen. Dat vind ik vervelend voor je, Jason. Ik begrijp dat dat pijnlijk moet zijn.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Het geeft niet. Misschien was het

wel onvermijdelijk dat die twee iets met elkaar zouden krijgen, hè?’

Mevrouw Hawthorne knikte weer. ‘Ja, dat denk ik ook.’ Ze keek me met een scherpe blik aan. ‘Wat ga je nu doen?’

Ik speelde wat met de schakelpook en liet mijn vingers over de witte streepjes en getallen gaan. ‘Weet ik niet. Nell zei dat ik Becca mee uit moet vragen, maar ik twijfel. Ik wil niet dat Becca denkt dat ze tweede keus was, snapt u?’

‘Hmmm. Dat is eigenlijk helemaal niet zo’n slecht idee. Ik denk wel dat je Becca de waarheid moet vertellen, dat kan ze waarderen. Misschien voelt het eerst wat vreemd, maar ze is erg begripvol. Ze zal wel snappen waarom je haar vraagt. Maar houd het ontspannen. Ga gewoon eens met haar praten.’

‘Weet u het zeker?’ vroeg ik.

‘Ja. Het is het proberen waard, toch?’ Ze raakte mijn hand aan. ‘Jason? Als je ooit iets nodig hebt, kun je altijd naar ons toe komen. Dat weet je, hè?’ Haar stem had een diep, scherp randje gekregen. Alsof ze iets wist wat alleen Kyle kon weten.

Ik keek haar alleen maar aan en wist niet wat ik moest zeggen. ‘Dank u, mevrouw Hawthorne. U bent fantastisch.’

Ze glimlachte naar me en ik was er zeker van dat ik iets droevigs in haar blik zag. Alsof ze een vermoeden had. Maar zelfs als ze het zou weten, zelfs als ik haar zou vertellen wat er in de woonkamer van de familie Dorsey gebeurde, dan nog zou ze niets voor me kunnen doen.

Ik wist dat Becca in een van de nieuwe woonwijken een paar kilometer verderop woonde, dus nadat ik bij Nells huis was weggereden, reed ik die kant op. Ik parkeerde mijn auto aan de rand van haar buurt en toetste het nummer in dat Nell me had gegeven.